

LAAT MIJN VOLK GAAN

EXODUS 3: 10

Eddy L Maertens

Op een cruciaal moment “gedacht God aan Zijn verbond” met Abraham: dat Hij zijn nageslacht zou bevrijden uit de slavernij waarin het terechtgekomen was. Vanuit die verbondstrouw riep Hij Mozes en zond hem naar de farao met een duidelijke opdracht: “Laat Mijn volk gaan” (cfr. Genesis 15: 13 - 16; Exodus 3: 10). Gods “gedenken” is hier geen herinnering alsof Hij iets vergeten was, maar het krachtig in werking treden van Zijn belofte.

Er is echter nog een dieper en eerder moment waarop Gods voornemen zichtbaar wordt: wanneer de mens toegeeft aan de verleiding en zich losmaakt van de Bron van het leven. Te midden van het oordeel klinkt daar reeds een woord van hoop gericht tegen het kwaad: “Hij zal u de kop vermorzelen” (cfr. Genesis 3: 15). God laat de mens niet los maar belooft een beslissende overwinning op de macht van de dood als definitieve breuk met de gemeenschap van zijn Schepper. Het evangelie volgens Johannes verkondigt de vervulling van dat goddelijk voornemen in woorden die wereldwijd bekend zijn: “Want zo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat ieder die in Hem gelooft niet verloren gaat, maar eeuwig leven heeft” (cfr. Johannes 3: 16 - 17).

In dit licht kan men zeggen dat in Christus opnieuw het goddelijk bevel klinkt - nu niet gericht tot een aardse potentaat maar tot de machten van zonde en dood zelf: “Laat Mijn volk gaan. laat hen vrij, opdat zij hun weg mogen gaan door de woestijn van dit bestaan, op weg naar het beloofde leven het ware en blijvende Kanaän”.

